

Franc Vizjak - Nace

(11. 1. 1957–24. 12. 2017)

Franc Vizjak - Nace

Brankota, kot so mu pravili domači v njegovi mladosti, sem poznal od otroštva, bil je brat sošolke Maruše, s katero sta peš vsakodnevno prihajala v šolo. Sedaj si tega sploh ne moremo več predstavljati, takrat pa sta vsak dan prepeščila več, kot smo mestni otroci v celem mesecu. To ga je utrdilo, mu dalo vztrajnost in voljo do premagovanja preprek in stopanja trdno po svoji poti. Pri tem se ni dal dosti motiti.

Po osnovni šoli je naredil poklicno šolo za voznika in avtomehanika. Po nekaj letih dela na domači kmetiji se je zaposlil v Veletrgovini Loka, po odsluženem vojaškem roku pa v Kmetijski zadrugi Škofja Loka, kjer je delal do upokojitve.

Bil je nemiren duh, dolgočasnega življenja ni maral. Blizu svojega doma Pri Nacetu je postavil lično hišico, ki jo je z veseljem delil tudi s prijatelji, znanci. Nastala je Okrepčevalnica NACE in z njo je Franc oziroma Branko dobil tudi nov vzdevek. Malokdo je poznal njegov priimek, tega pa vsi.

Z ureditvijo ceste in razvojem kolesarstva je vojaška cesta postala priljubljena kolesarska tura, Okrepčevalnica Nace pa malo pred koncem cestnega asfalta njena končna postaja, priljubljena pri kolesarjih iz Loke, Kranja, Ljubljane in okolice. Nace jo je obogatil z dodatnimi dejavnostmi, uvedel je vpisovanje v Knjigo podvigov do Naceta in s tem zelo povečal zanimanje za to izjemno lepo gorsko kolesarsko pot, ki je postajala vse bolj znana in vse bolj obiskana. Vendar mu tudi to ni bilo dovolj. Ko je Andrej Zalokar začel z organizacijo zanimivega kolesarskega tekmovanja, t. i. Rekreatur, je okrog sebe zbral ekipo, ki ji je posodil svoje ime, sponzoriral udeležbo in bil skoraj vsako leto s svojim kombijem spremljevalec

kolesarjev, velikokrat tudi v nemogočih vremenskih razmerah. Na vrhu najtežje etape nas je čakal nepozabni odličen golaž, ki so ga bili deležni tudi kolesarji iz drugih ekip. Postal je kolesarska maskota in legenda, nepogrešljiv je bil tudi na daljših kolesarskih turah po Korziki, Sardiniji, Dalmaciji, Črni gori in še kje. Brezhibno je poskrbel za logistiko in prehrano. Pri tem je znal izustiti tudi kakšno krepko nad prepočasnimi in premalo številnimi pomočniki, a je bilo kljub temu jedače vedno dovolj.

Lani smo začeli z obnovo vojaške ceste. Ob tem je v svojem slogu podal tudi kakšen nasvet in pripombo. Žal nadaljevanja ni dočakal. Preveč je skrbel za druge in preveč rad je imel polno življenje, da bi se mu odpovedoval. Hude bolezni so nam ga vzele v zelo kratkem času. Ne bodo pa nam vzele spomina nanj, na okornega brkatega možaka ostrih pripomb, z zrnom pelina in veliko mero dobronamernosti. V velikem možu je prezagodaj nehalo biti dobro srce, ki se ga je sam kar malo bal pokazati.

S ponosom in veseljem bomo še naprej vrteli pedala do Naceta in pod Nacetovo zastavo, v Loki pa nam bo ostal v trajnem spominu.